

Geçen haftaki izlenimde bir hata yaptık,
"Bir de baktım" izlenimini Gözde'nin
yazısı olarak bildirdik, yazı sevgili Hikmet'indi...
Tekrar bu gözle,
Hikmet'i düşünerek ve takdir ederek okumanızı dileriz...

Mersin Üniversitesinden Hikmet'in sınıf arkadaşı
sevgili Gözde'nin de izlenimi bu akşam geliyor,
"sevmek ve sevmemek" üzerine...
YİBOLu güzel çocuklar üzerine...

Hem Gözde ve hem de Hikmet'in izlenimleri için
gönül veren destek veren sizlere çok teşekkür ediyor,
saygılarımızı sunuyoruz...

İLKİYAR

--

Orda bir YİBO var...

<http://www.ilkyar.org.tr>

Sevmek ve Sevmemek

Sevmek ve sevmemek... Bu iki kavramı hayatımız boyunca sıkça kullanırız. Biri bamyaya sevmez, öbürü sinemayı çok sever. Ben kitap okumayı çok severim, dağınıklığı hiç sevmem.

Bir de önyargı vardır. "Çocukların hepsi şımarık ve yaramaz olur" deriz, sanki hayatımızda kaç yaramaz çocukla karşılaştığımızı umursamadan. Görmememiz önemli değildir, duymak yeterlidir, birilerinden duymak yeterlidir önyargı için. Hemencecik "ya işte öyle.." ye katılırız... Düşünmeyiz, bizim de bir zamanlar o 'yaramaz' çocuklardan olduğumuzu. Bir de ne vardır biliyor musunuz? Kendini beğenmişlik. Her insanın içinde olan zaten insan olmamızdan kaynaklanan bir duygudur kendini beğenmişlik. Başkalarından kendini üstün görme, en iyinin kendisi olduğunu düşünme, her şeyi mükemmel yaptığını sanma ama kendinin de bir sınırlarının olduğunu yani insan olduğunu unutmama bütün herkeste vardır.

Peki size bu kavramların yanı sıra önyargının, sevmemenin, kendini beğenmişliğin olmadığı bir yerin mevcut olduğunu söylesem bana inanır mısınız? Sizi kandırmıyorum. Yalancı da değilim. Böyle bir yer var. Oraya da 'İLKİYAR' diyorlar. Önyargının, egoların ve nefretin olmadığı bir yer. Orada saflığın, temizliğin, güzelliğin kaynağı "çocukların" ırmağı akıyor en güzel yerinden. Sahte olmayan, hormonsuz içten gülücükler var orada. İçinizi ısıtan bir güneş olanca kuvvetiyle de aydınlatıyor etrafınızı. Kahkahalar, yere vuran lastik top sesleri, ip sesleri eksik olmuyor hiç. Bilim de var orada. Deneyler var. Uçan kral taçları, fırlayan roketler, fütursuzca süzülen planörler var. Akşam olunca da eğlence var, ardından uzak diyarlarda olan müthiş kahramanların maceralarını anlatan masallar var.

Biten bir günün ardından uyuyan çocukların mutlu yüzleri, gülümsemeleri, sarılmaları da var.

Ama içinizi en çok acıtan bir şey de diğer günün sabahı, bu yerden sessiz sedasız ayrılmak da var. Sessiz sedasız ayrılmadığınız zamanlarda da dönüş için bindiğiniz otobüsten bir sağa bir sola sallanan ellerinizin yaydığı hüznün dalgasının etkisini yüzünüzde mutluluk olarak yayılmasını sağlamaya çalışmak da var. Hareket eder otobüs sonra. Yüreğinizin yarısı kalmıştır orada. Mutlusunuzdur. Bu mutluluğunuz, esmer bir çocuğun kalbinde ya da uzun sarı saçlı bir çocuğun gözlerinde kalmıştır.

Herkes mutluluğunu bir çocukla paylaşmıştır benim Ayşegül le paylaştığım gibi. Sevmek ve sevimek için vardı o. Yüreğinin iplerini salmıştı. Salmıştı ki tırmanalım bulalım onun yüreğinin en derin yerini. Öyle açmıştı kalbini. Onu bulduğumda ağlıyordu. Kendinden yaşça büyükler dövüyormuş onu. Anlatırken kelimelerinin yarısı hıçkırıklarla boğuluyordu. "Ayşegül" dedim. "Ağlama. Sen hep gül. İsmine de, yüzüne de gülmek ne kadar yakışır kim bilir?" Sonra ilgisini çekmiş olacak ki söylediklerim, yüzüme baktı. Ellerimi dudaklarının kenarına götürdüm. İki yandan yukarı doğru kaldırdım. "Bak artık böyle gülümse. Gülümse ki çocuk dişlerin dünyayı görsün." Güldü. Sonra yatakhaneğine gönderdim. "Gözde abla mutlaka benim odama uğra" dedi. Gün boyunca ilk defa görmüştüm Ayşegül ü...

Artık dönüş yolunda otobüstekiler maceralarını anlatırken birbirlerini dinlemezler. Çünkü aynı heyecanı yaşamışlardır. Çalan şarkıların eşliğinde yeni bir 'İLKİYAR' a doğru yola çıkar düşünceleriniz, o güzel gülümsemeler aklınıza geldikçe gülümsersiniz kendi kendinize. Sonra fark edersiniz. Kendi kendinize güldüğünüzü kimse görmüş müdür diye bakırsınız etrafınıza ama herkeste aynı gülümseme mevcuttur. Sonra yaslarsınız kafanızı yanınızdaki arkadaşınızın omzuna. Daha uyumadan düşünmeye, o diyardaki maceralarınızı düşünmeye başlarsınız. Artık sessizlik hakimdir otobüse. Herkes aynı düşü görmeye başlar... ve bir daha gidebilmenin düşüncesiyle heyecanlanır gönüllü yürekler.....

*Gözde Erdem
Mersin Üniversitesi
Okul Öncesi Bölümü 2. Sınıf
Çocuklarımız ilk yarlarımız her şeyimiz
www.ilkyar.org.tr ilkyar@ilkyar.org.tr*

